

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 42.

20de oktober 1900.

26de aarg.

Tiggeren og Doktoren.

Børneblad

abkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leenes det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkomende reaktionen af bladet sendes til Rev. D. W. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 91.

Jesús for det høie raad.

“Lærer af mig, thi jeg er sagtmobig og ydmyg af hjertet” (Matt. 11, 29).

Jesús blev ført til høpperstepresten Kaiafas. Det var Kaiafas, som havde sagt, at det var bedre at et menneske døde, end at det hele folk skulde omkomme. Med den udflugt havde han allerede stemt for, at Jesús skulde dø.

I høppersteprestens palads var det høie raad samlet. Det skal nu dømmes, om Jesús er skyldig at dø eller ikke. Det var bare skinn og hylleri. Det høie raad havde jo besluttet, at Jesús skulde dræbes. Derfor havde de sendt sine tjenere ud for at gribe Jesús og føre ham til dem. Derfor staar der ogsaa om dem: De forsøgte først at faa Jesús dømt ved falske vidner. En dommer skal forsøge at finde ud af sandheden; men disse dommere søgte at finde løgnere til at sige usandhed om ham. Dem fandt de ogsaa; men deres løgne stemte ikke overens.

Saaledes gaar det altid med Jesu fienders beskyldninger mod Jesús og hans ord. Deres beskyldninger viser sig som løgn, og deres løgne stemmer ikke overens.

Til alle de falske vidnesbyrd, som kom frem, var Jesús taus. Han var det stille og sagtmobig af hjertet. Taalmodig led han ogsaa under den skynd og har dermed sonet for de falske vidnesbyrd, som lyder i verden.

“Da reiste høpperstepresten sig og sagde: Jeg besværges dig ved den levende Gud, at du siger os, om du er Guds søn.” Mon det var, fordi høpperstepresten gjerne vilde faa vide sandheden, at han spurgte Jesús om dette? Na nei, den sandhed havde han ofte faaet vidnesbyrd om baade af Jesu ord og gjerninger, at Jesús var Guds søn. Derfor hører vi ogsaa, at da Jesús svarede: ja, jeg er; saa hørte ikke høpperstepresten med ærbødighed paa dette vidnesbyrd; han

tænkte ikke som saa: det er bedst at overbeide denne sag og prøve den efter skrifterne, — saaledes, som han burde have gjort; men han kaldte det med en gang gudsbespottelse, og som om han var forfærdet og bedrøbet over denne tale af Jesús, sønderrev han sine klæder. Det var ogsaa hylleri. Høpperstepresten var glad, da han fik denne bekjendelse af Jesu mund. Ikke fordi han var glad i sandheden; men fordi han nu fik et skinn af ret til at dømme Jesús til døden. Derfor sagde han: Han har bespottet Gud; behøver vi vel flere vidner? Alle de øvrige var enige med høpperstepresten og sagde: han er skyldig at dø. Saa dømte disse hyllere ham til døden, som engang skal komme igjen i herlighed som deres dommer. Da skal de maatte tro, at han er Guds søn. Men da vil han sidde paa dommersædet og dømme en retfærdig dom. Her stod han for sine dommere, og sagtmobig og ydmyg af hjertet tog han imod deres ugudelige og uretfærdige dom og led ogsaa for dem den død, hvortil de dømte ham.

Saa snart han var dømt til døden, begyndte ogsaa hans marter og lidelse. Tjenerne slog ham i ansigtet og bespottede ham. Disse raader og ubidende mennesker lagde ogsaa sin byrde paa ham. Han var alles misgjerning. Vi skal takke ham, fordi han var alt taalmodig; thi hans taalmodighed er vor frelse.

Glad jeg er.

Glad jeg er og takker Gud for hans gaver store, mange, brøder saa med glæde ud kun i lob og takkesange. Og jeg ved, han gjerne ser, at vi smaa os glæder her.

Tænk, han gav sin egen søn, gav ham hen i død og pine, at han som sin smertes løn kunde tælle mig blandt sine, bringe mig fra skynd og død til Gud Faders milde skjød.

Til Guds kjære barn jeg blev født paany i daabens vande; han mit navn i himlen skrev blandt sit eget folk, det sande, — o, hvor jeg er glad og rig, arving til Guds himmerig.

Slig han kom.

Der var engang i Rusland en liden gut, som hedte Ivan. Han var et fader- og moderløst barn. Ved sin død havde faderen efterladt sin lille søn en stor formue og sat hans onkel som formynder for ham. Men Ivans onkel var en stgh mand, som stjal fra gutten og behandlede ham desuden meget daarligh.

Da Ivan var bleven stor, blev han betagen af hevnlighst og slog sin onkel meget haardt. Denne anklagede ham, og Ivan dømtes til Sibirien for livstid. Der levede den unge mand i mange aar.

Kort tid efterat han var kommen til Sibirien, beghndte han at søge Gud. I hans hjerte opstod en sterk længsel efter, at Jesus selv skulde komme og besøge ham.

En dag, mens han bad, syntes han, at han hørte en røst sige: "Jeg vil komme."

Han blev henrykt af glæde, og fra den dag ventede han spændt paa Herrens komme.

Flere aar sbaandt hen, i hvilke Ivan taalmodigt ventede. I hele denne tid kunde han dog ikke taale at høre sin onkels navn nævne. Naar han tænkte paa ham, var hans hjerte bittert.

En dag forekom det ham, som om han atter under hønnen hørte røsten: "Paaskeaften skal jeg komme."

Da paaskeaften nærmede sig, indbød han alle sine venner. Han fortalte dem, at Jesus selv skulde indfinde sig iblandt dem. Paaskeaften kom. Et festmaaltid var færdigt. Stuen beghndte at fylbes af de indbudne gjeffer. Hæderapladsen stod og ventede paa den himmelfste gjeft. Dagen gik tilende, men ingen kom. Afsteningen indtraadte, og endnu ventede man. Efter at have ventet længe foreslog nogle, at man skulde bede.

Mens de nu laa paa sine knæ, opfyldtes stuen af et klart lys, og der bankede paa døren. Ivan sprang op og aabnede døren paa vid væg.

I spændt forventning saa alle mod indgangen. Og se, en gammel mand med langt, hvidt skjeg og fillede klæder traadte ind og gik med vaklende skridt hen til bordet. Der satte han sig paa den stol, som var bestemt for den ventede gjeft.

Efter nogle øieblikkes stilhed sagde den gamle mand:

"Ivan, jeg er din onkel. Jeg har bortbødslet saabel dit som mit Guldb, og jeg er nu en tigger. Ivan, jeg har hørt, at du er god og rig, og jeg

har gaaet denne lagge vei for at træffe dig. For nogle timer siden sank jeg sammen, udmattet af sult og anstrengelse og ude af stand til at gaa videre. Men da kjendte jeg en sterk, varm haand omfatte mig og løfte mig op. Jeg kunde ikke se den, men den har ført mig helt hid, hvor jeg nu sidder. Ivan, vil du tilgive mig for Jesu skyld?"

Da saaldt Ivan sin onkel om halsen, kysede ham og tilgav ham alt. Nu vidste og kjendte han, at først i dette øieblik holdt Jesus sit indtog i hans hjerte. Dette var den saa længe ventede gjeft, Jesus Kristus. Paa denne maade vilde han komme til ham.

Herrens veie.

Jeg sov. Da aabenbarede en engel sig for mig i drømme og sagde: "Kom, jeg vil vise dig de veie, som Gud gaar med menneftene", og jeg fulgte med ham. Paa reisen kom vi først til en bert, som modtog os meget venlig og fortalte; at han den foregaaende dag havde forligt sig med sin fiende, der havde givet ham et guldbæger til tegn og pant paa forsoningen. Ved afsteden tog engelen bøgeret med sig. Jeg hærmedes herover; men engelen sagde: "Di og ær de veie, Gud gaar!" Derpaa traadte vi ind til et slet mennefte, som behandlede os uvenligt og uærligh. Ved bortgangen derfra gav engelen guldbægeret til denne mand. Jeg hærmedes derover, men engelen sagde: "Di og ær de veie, Gud gaar!" Derefter gjeftede vi et hus, hvis eier var meget bedrøbet; thi huset var pantsat, og den næste dag skulde det sælges, fordi han ikke kunde betale sin gjæld. Da vi reiste bort, satte engelen ild paa hans hus. Jeg hærmedes atter, men engelen sagde: "Di og ær Herrens veie!" Tilsluft kom vi til en fader, der havde en eneste søn, som var hans hjertes glæde. Engelen lod, som han ikke vidste veien, og faderen gav sin yndling, sønnen, med som veiviser. Da vi gik over en smal bro, stødte engelen vor veiviser ned i vandet, saa at han druknede. Da kunde jeg ikke holde mig længere, men udbrød: "Er du en engel? En djævel maa du være, som paatager dig stikkelse af en lyses engel!" Men en himmelfst herlighedsglans omstraaledede ham, og han sagde: "Kortsynede, laft ikke, men tilbed! Hint bæger var forgiftet; det blev taget fra den gode til hans held og givet den onde til hans forbærvelse. Under aften af sit nedbrændte hus vil den bedrøvede finde en stat, med hvilken han

ved Nilens bredder.

kan betale sin gjæld. Den forkjælede søn vilde være bleven en forbrøder, som engang vilde have lagt sin haand paa sin fader, til begges held maatte han nu dø ung." Og se, der var hos engelen en hel flok af himmelske aander, som sang: "Mine tanker er ikke eders tanker, og mine veie er ikke eders veie, siger Herren; thi som himmelen er høiere end jorden, saa er og mine veie høiere end eders veie og mine tanker høiere end eders tanker." Og da englene var faren til himmels, tilbad jeg og — vaagne.

Menederen.

En ung mand, som hed Ritard, skulde rejse bort og blive nogle maaneder i fremmede lande. Han havde ti hundredealersjelder i sit skrivebord, men han var bange for, at nogen skulde stjæle dem, mens han var borte; derfor gif han hen til en gammel rig kjøbmand og bad ham gemme pengene. Kjøbmanden lovede det og Ritard reiste.

Da han atter kom hjem, gif han til kjøbmanden og bad om at faa sine penge; men hvor forfærket blev han ikke, da den gamle kjøbmand sagde:

"Jeg har ingen penge faaet af dig, du lyver eller spøger!"

Den unge mand gif da til dommeren og fortalte ham, hvorledes den gamle rige kjøbmand vilde bedrage ham.

Baade kjøbmanden og Ritard blev da kaldt for dommeren, og denne dømte, at kjøbmanden skulde aflægge ed paa, at Ritard ingen penge havde givet ham at gemme.

Kjøbmanden gav da Ritard sin hat og stot at holde og aflagde ed paa, at han ikke havde nogen af Ritards penge.

Ritard kunde altsaa ikke faa sine penge, og de gif alle hjem fra raadhuset.

Men da kjøbmanden gif nedad trappen, snublede han over sin stot; stokken gif midt over, og den gamle bebrager faldt ned af trappen og slog sig ihjel. Hvor forundrede blev nu alle, da de saa, at stokken var hul, og at de ti hundredealersjelder var inde i stokken. Der havde den gamle gjemt dem, og han havde bedet Ritard holde stokken, mens han aflagde eden; thi saa kunde han sberge paa, at han ikke havde pengene.

Men Gud straffede den gamle bebrager, der tog hans navn forfængeligt.

Hermine Bernhoffs barnehistorier.

Lille Erik.

(Slutning.)

Engang klatrede han op paa en stor tulshaug, og da han syntes, han var stiben nok, tog han sig et styrtebad under vandposten.

Men da blev han ført hjem og puttet ifeng, skjønt det var midt paa lyse dagen; og der laa han og stortubede, fra en af hans søstre, der netop kom reisende fra byen, paastod, hun havde hørt ham helt til nærmeste stoppested.

En morgenfugl var lille Erik, og naar hans søstre kom ned til frokost, hændte det nok, at han alt havde været mester for et halvt snees ugagnsstreger, mens de endnu sov paa sit grønne øre.

Hvor mange gange han satte sit lille liv i fare, ved jeg ikke tal paa; — jeg huffer bare, at han har holdt paa at drukne og paa at blive kjørt over; — han har atter og atter været nær ved at slaa sig fordærvet, og engang maatte han ligge med is paa hovedet i lange tider.

"Det er vist, forat jeg skal holde mig", erklærede han selv; han tænkte nemlig paa maben, som mor satte i iskassen. Men dette hændte, mens Erik gif paa stolen og var ældre end det aaret, vi taler om nu, saa det uheld faar blive nærmere bestrevet en anden gang.

At Erik var tjæledæggen til mor og far og alle sine søstende, behøver jeg neppe at bemærke; han var jo den yngste; men heller ikke fremmede kunde lade være at blive glad i det straalende barneansigt med de gode øinene og haaret, der var graaligt i farven, men lyst, som om det skulde være ispundet med guldraade, naar man betragtede det under lampen.

Siden er han bleven en stor gut, som vist ikke har noget imod at vasse sig, naar han er stiben, selv om de ude paa landstedet skulde have en husmand, der ikke var glad i vand og sæbe; — før brugte Erik nemlig bestandig at tage ham til mønster. Han har forandret sig en hel del ogsaa; men jeg huffer ham saa godt, naar han for omkring i sin lille frakke, kântet med graat skind, og bar sne i huen, der altid sad langt ned i nakken, naar han tilfældigvis havde den paa sig.

Han havde haft baade meslinger og vandkopper høsten udover; men lige kjæk var han, og det lod ikke til at tage det mindste paa ham, at saa mange forskjellige sygdomme havde slaaet sig sammen om at besøge ham det aaret.

“Jul! Jul!”

Det gamle væggeur horte i frogen stønede og arbejdede, akkurat som om det havde ondt for at puste, og tilslut fik det frem et langt, skjælvende slag.

Zvar hørte det i halvsøvne og reiste sig overende i sengen. Han kjendte sig saa inderlig glad og høitidelig stemt; for han vidste, der var noget paafærde, kunde bare ikke rigtig samle, hvori det bestod.

Men saa blev han med et lys vaagen og havde nær streget høit af glæde. “Jul var det idag — første juledags morgen!”

Han blev sidende opreist og ventede i aandeløs spænding paa, at klokken skulde slaa igjen; den maatte vel været halv nu for en stund siden

“En — to — tre — fire — — —” Zvar drog et tungt suk og puttede sig ind under aaklædet igjen. Han havde saa sikkert haabet, klokken skulde været fem, for da havde moderen sagt, han kunde vække hende, hvis hun sov endda.

Og det gjorde de saa vist allesammen; han hørte det paa puslen rundt om i stuen.

Zvar skjønte ikke, at nogen kunde ligge og storjode sliq idag; — han selv havde haft julen i blodet helt siden igaar kveld, da faderen kom ned fra gaarden med en vældig halmbør, som skulde bruges til frik underbund i jengene.

Det havde sneet netop da, saa uvenpaa var halmen ganste hvid; men indeni var den deilig tør og lugtede jul, syntes Zvar.

Og endda fejtiigere blev det, da han fik løb at følge de to ældste gutterne, som vilde afsted og sthde helgen ind. Anverd erede en gammel dundrebøjsje, og den sthde de sliq med trub, at den sprang, da studdet git; men det gjorde ingenning, for den tunde itte bruges mere alligevel; og gutten kjendte sig rent vigtig, da de begyndte at sbare fra alle kanter, og effoet rundt om i lierne fik det saa travelt, at det ikke kunde holde rigtig rede paa alle de forstjellige stb, men hoppede frem og tilbage mellem sjelbvæggene og vedblev at sbare, saa det drønede i bjerget, længe efterat de sidste var færdige med krudet fit.

Bare klokken snart vilde slaa igjen!

Zvar sparkede med benene under aaklædet, alt det han turde for broderen, som laa ved siden af ham i sengen. Han var ikke til at spøge med, vesle Nils; den karen kunde baade fløse og

bide, naar det kom an paa; og ikke turde broderen tage igjen heller, for da sagde Anverd og Per, at det var skam, hvis en otte aars gammel gut sløi paa en, som bare var tre.

“Jul — jul!” sang det for ørene paa Zvar; — aa, naar bare klokken snart var fem, saa moderen vilde staa op og løbe det begynde at være helg!

Over stolen foran sengen hang den nye blusen hans; den havde han faaet paa sig igaar kveld for første gang; idag skulde han gaa i den helt fra om morgenen, og den var pyntet med blaa ulbbaand.

Zvar lo over hele ansigtet ved at tænke paa stasen sin; han vilde svært gjerne have pene klæder; moderen sagde stadig til ham, at hun skjønte ikke, hvordan det skulde blive for ham, som altid var saa nøie paa det; men hun maatte ofte rose ham, fordi han stelte saa fint med tøiet fit.

Aldrig kom han skidden og forreben hjem, naar hun havde sendt børnene ud en helligdagsmorgen pyntet i det bedste, hun havde at give dem paa, kunde hun sige til gamle bedstemor, naar denne tittede indom for at høre, hvordan de havde det med helsen.

Zvar var mest glad i blusen, fordi mor havde syet den lang nok til at dække for en stor fedtslek lige i fanget paa bukserne, som ofte havde lidt slem medfart, mens de tilhørte Per; men naar en hørstede sig rigtig godt, kunde det mest se ud, som om en var ny fra top til taa; for sto havde far akkurat faaet færdige til ham igaar ved middagstider.

Det var ordentlige sto af læder, ikke af træ, som han pleiede bruge, og fire snørehuller satte far i dem; — moderen syntes rigtig nok, det var overslødigt, og slog paa, at gutten kunde hjælpe sig med mindre; men far havde gjort, som Zvar bad om alligevel.

“Naar han har moro af det saa”, mente han, og konen sagde ikke noenting imod det; hun vilde saa vist heller end gjerne stasse børnene sine al den glæden, hun kunde; hun syntes bare, det var bedst at vænne dem til nøisomhed, for de fik nok aldrig andet end fattigmands kaar her i verden.

(Fortf.)

Flamingoen.*)

[Med billede.]

Landene ved Middelhavet og det sorte hav er flamingoens hjem; men den er ogsaa udbredt paa andre steder ved Aftens, Afrikas og Amerikas kyster, floder og søer. Den trives bedst ved søer med salt- eller brakvand og findes hyppig ved havet; derimod forbliver den ikke længe ved fersk vand.

Flamingoen er hvid af farve med et svagt rosenrødt skjær og sorte svingfjære. Hvor den er samlet i tusendvis frembyder den et stue, som kan fylde iagttageren med beundring; særlig er dette tilfældet, hvis sollyset falder paa deres hvide og rosenrøde fjærdragt, saa at de herlige farver ret kommer tilsynne.

Saaavel i vandet som paa land indtager

den de mest besynderlige stillinger. Som oftest bærer den halsen i form af et S, men snor den ellers i bugter paa en meget eiendommelig maade, medens den staar paa ét ben med det andet straaet bagud eller helt sammenlagt trukket op under bugen. I denne stilling pleier den ogsaa at sove.

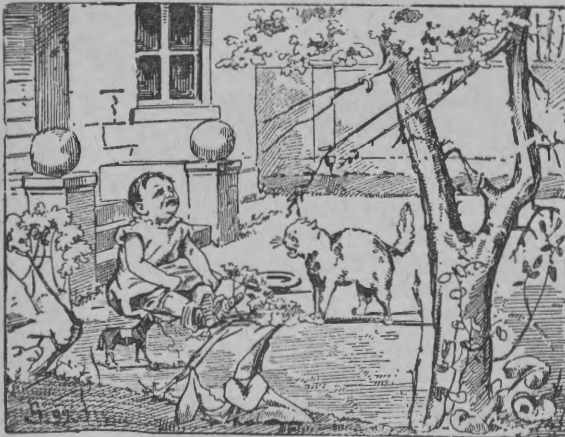
Flamingoen lever af smaa vanddyr, saasom snegle, krybdyr, orme og smaaafst, til dels ogsaa af planteføde. Naar den skal fiske, vader den i vandet og bøier sin lange hals saa dybt ned, at overrebbet trykkes ned i mudderet, saa den kan undersøge bunden. Ved sin trippen om med fødderne bringer den de smaa vanddyr, af hvilke den nærer sig, i livlig bevægelse og faar derved desto lettere fat i dem.

Flamingoen flyver godt; under slugten indtager dens legeme form af et kors; ligeledes svømmer den ganske godt.

Derimod har denne skønne fugl ingen smuk stemme, idet den blot udstøder et hæst „krat“.

*) Væsentlig efter Brehm

Fiskerbillede.

Hvor er mama?

Gyldne sandheder.

De, som raader til fred, har glæde.

*

Foran undergang gaar hovmod.

*

At begynde trætte er som at aabne for vand. Lad da trætten fare, førend man viser tænder.

Opl. paa billedgaade i nr. 40.

Hav et din hest i stal, som er for mørk og toid.

Billedgaade.

N
B

t

i

1

